

BIBLIOGRAFIA:

POESIA

- Com l'aigua enterboleix el vi... / Comme l'eau trouble le vin...* (poemes bilingües). Edicions Robert Lavielle, Pau, 1971.
- Angola o si tu fossis el negre... / Angola ou si tu étais le nègre...* (poemes bilingües). Edicions Robert Lavielle, Pau, 1973.
- El violoncel amarg* (poemes). Barcino, Barcelona, 1976.
- Poesia Oberta, 1950-1990* (poesia completa dels anys 1950 a 1990). Columna, Barcelona, 1990.
- Les eloqüències del silenci* (poemes en prosa). Columna, Barcelona, 1991.
- Els llavis blaus de la nostàlgia* (poemes). Columna, Barcelona, 1997.
- Paraules d'unes nits de maig* (poemes). Columna, Barcelona, 1999.
- Imatges d'un racó* (poemes). Edicions Senhal / Llibreria 22, Girona, 1999.
- Cementiri de Port-Louis... i un mirall trencat* (edició bilingüe), trad. francesa d'André Vinas. Publications de l'Olivier, Perpinyà, 2000.
- Horitzó groc* (edició bilingüe), trad. francesa de Bernard Lesfargues. Les Amis de la Poésie, Bergerac, 2004.
- Díptic per a la llum* (edició bilingüe), trad. francesa de Renée Sallaberry. Les Amis de la Poésie, Bergerac, 2005.

PROSA

- Un plat d'arròs per a Tom Waits* (proses fantasmagòriques). Llibres del Trabucaire, Perpinyà, 1993.
- Contalles de l'oncle Josep* (contalles del Riberal). Llibres del Trabucaire, Perpinyà, 1993.
- Bruse's Blues* (proses). Senhal / Llibreria 22, Girona, 1994
- Aposta perduda* (contes, primer volum de l'obra en prosa completa). Columna, Barcelona, 1995.
- La virginitat retrobada de Jim i (I)Van Morrison* (falsa novel·la). Llibres del Trabucaire, Perpinyà, 1997.
- Entrada de fosc* (contes, segon volum de l'obra en prosa). Columna, Barcelona, 1998.
- Contes de la setmana entrant* (contes). Llibres del Trabucaire, 2000.
- Qui mata un ou mata un bou (Concert live)...* Viena, Barcelona, 2002.
- When Bob meets Eminem... with a ni of Gin(é)*. Llibres del Trabucaire, Perpinyà, 2005 Goytisolo, José Agustín: "21 poetas catalanes para el siglo XXI", Barcelona: Lumen 1996.

BIBLIOGRAFIA CRÍTICA (SELECCIÓ):

- Camps, Christian: «Jep Gouzy, *Cementiri de Port-Louis... i un mirall trencat*», *Revue d'Études Catalanes*, Montpellier, núm. 3 (2000), p. 307-308.

Sóc d'aquests escriptors que no saben «exactament» per què escriuen. S'entendrà que penso el perquè de la presència dels cometes. Qui pot saber «exactament» per què fa tal o tal cosa? Pelé deia a un periodista: «La teva pregunta (per què ets futbolista) té moltes respostes i vosaltres, el periodistes les heu donades en lloc meu, car la meua —“és així i no sé perquè” — us pareixeria poc digna de la meua situació». Ara bé, tinc petites idees i una és el plaer d'escriure. Escriure, sense preocupar-se per allò dels diners, ja que tinc la sort d'haver treballat en un ofici que m'ha donat de què viure i... també molt plaer. Encara, el plaer! No m'ha preocupat la glòria —què pot esperar un escriptor en català dins un país on la seva llengua és «colonitzada»? Una altra idea, i deu molt a les remarques precedents, és que, escrivint, em sento lliure. Per a un vell llibertari és important sentir-se lliure, amb un peu en una cultura i un peu dins l'altra. Car no refuso cap de les cultures que foren les meves —la francesa, la catalana i una mica, per la meua formació universitària, la castellana—; no les refuso, tinc per a elles molt respecte, i és això el que provocaria —i el que sovint ha provocat— les meves reaccions violentes: la falta de respecte d'una —parlo de cultura— per l'altra. He escollit el català potser justament perquè en aquest país —ho recordo: sóc ciutadà francès— el català és considerat una llengua menor o minoritzada o, qualificatiu que m'agrada més finalment, marginal. El català fou la meua llengua parlada des de sempre, no pas escrita. He hagut de lluitar contra l'escola francesa, que no ens ha ensenyat a escriure el català. Malgrat tot, en vaig aprendre gràcies justament a un universitari de la universitat centralista francesa, l'occità Carles Camproux. Dec a aquesta lluita, doncs, i en part a Camproux, el fet de ser escriptor en català. No fou fàcil: els catalans del sud m'han considerat sovint un indi dins el paisatge català, també els del nord. Però el fet de pensar que, com a «exiliat» —és un terme que s'ha utilitzat per caracteritzar-me—, he pogut tenir el plaer de construir una petita obra reconeguda ja em dona un cert orgull. Encara, el plaer! Mai no he demanat res de precís a la literatura, però m'ha ajudat a acceptar-me com a persona de diverses llengües, diverses fronteres, és a dir, al final, persona de molts llocs alhora, vull dir sense cap frontera.

—«Jep Gouzy, *Les éloquences du silence*», *Revue d'Études Catalanes*, Montpellier, núm. 3 (2000), p. 308-310.

—«Jep Gouzy, *Parauls d'unes nits de maig*», *Revue d'Études Catalanes*, Montpellier, núm. 3 (2000), p. 299-300.

—«Jep Gouzy, *Contes de la setmana entrant*», *Revue d'Études Catalanes*, Montpellier, núm. 3 (2000), p. 304-306.

Escoffet, Eduard: "L'Ull de Jep Gouzy", *Avui Cultura*, 9-VII-1998), p. 12.

—«Gouzy de nou», *Avui Cultura*, 26-XI-1998, p. 13.

—«I la vida passa i no sap l'hora», *Avui Cultura*, 6-II-2003, p. 14.

Lluró, Josep M.: "Lamentablement discret i confidencial", *El Temps*, València, Any VIII, Núm. 350 (1991, 4-10 de març), p. 77.

Trigo, Xulio Ricardo: "La psicoanàlisi és una mena de síntesi del que diu la persona, la poesia és igual", *Avui Cultura*. Barcelona (1990, 1 desembre), p. 9.

Triadú, Joan: "Jep Gouzy: quaranta anys de poesia: Columna publica un volum que recull tota la seva obra", *Avui Cultura*. Barcelona (1990, 1 de desembre), p. 8.

Verdaguer, Pere: *Poesia rossellonesa del segle XX*, Barcelona: Edicions 62, 1976.

